

ZÁKON SVORKY

PSIA HRMAVICA

Erin Hunterová

ALBATROS

Zákon svorky 6: Psia hrmavica

Vyšlo aj v tlačovej podobe

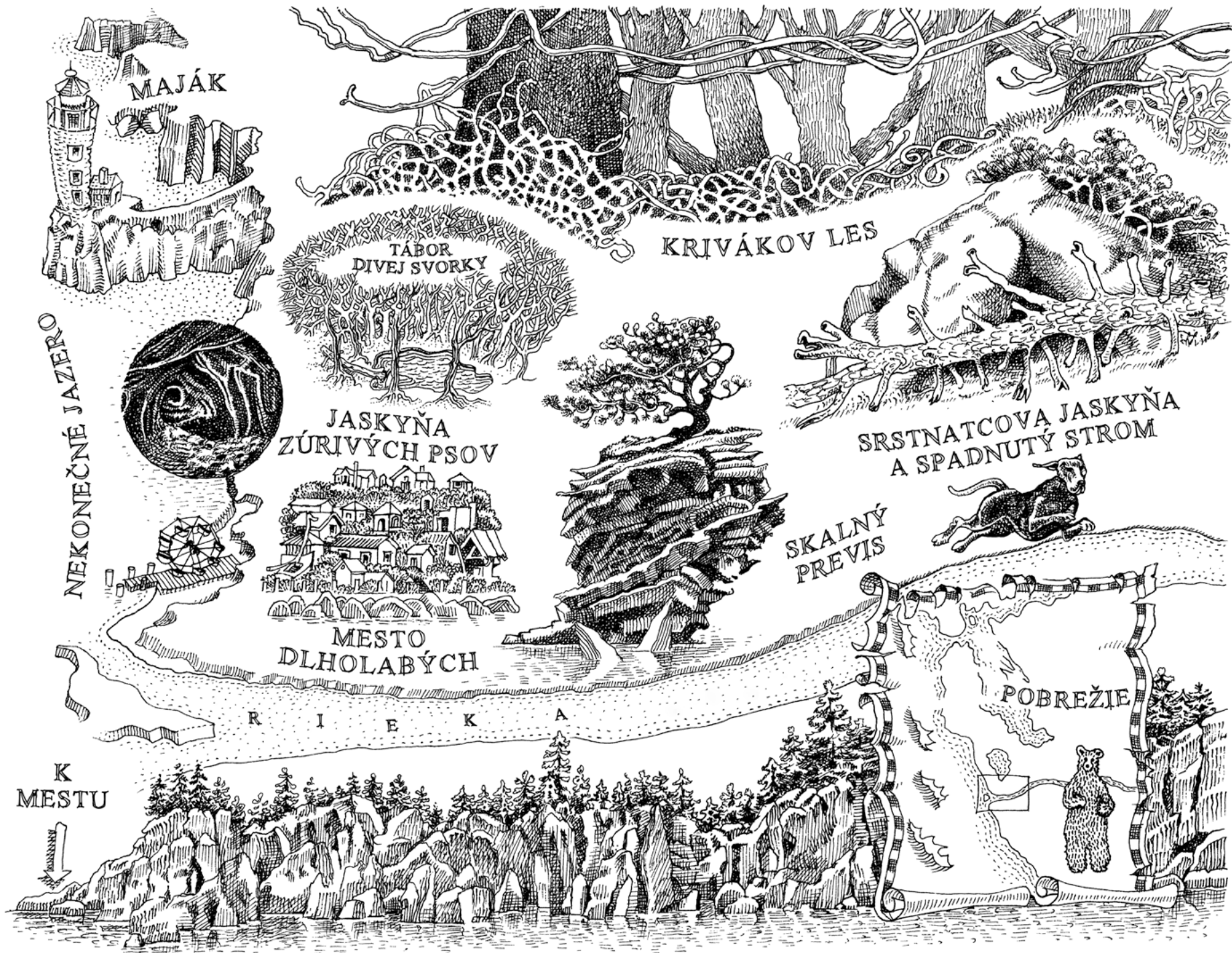
Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Erin Hunterová
Zákon svorky 6: Psia hrmavica – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

MAJÁK

TÁBOR
DIVEJ SVORKY

KRIVÁKOV LES

SRSTNATCOVA JASKYŇA
A SPADNUTÝ STROM

JASKYŇA
ZÚRIVÝCH PSOV

SKALNÝ
PREVIS

MESTO
DLHOLABÝCH

POBREŽIE

R I E K A

K
MESTU

NEKONEČNÉ JAZERO

ZÁKON SVORKY

PSIA HRMAVICA

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

*S mimoriadnou vďakou Inbali Iserlesovej
Pre Noaha Alexandra*

PROLÓG

Šťastko sa s myknutím zobudil a vyskočil na všetky štyri. Po chrbte sa mu prevalila vlna strachu a stiahlo mu hrdlo. Zakrútila sa mu hlava a túžil sa rozbehnúť preč, no nemohol. Preletel pohľadom po kovových mrežiach, ktoré mu stáli v ceste.

Vo vzduchu visel pach ďalších psov a bolo počuť ich vydesený štekot a kňučanie. Šťastko sa zmätene otrepal. Toto miesto mu bolo povedomé...

Dom pascí! Ako sa v ňom mohol opäť ocitnúť? Otočil sa k najbližšej kletke, zúrivo zavetril a hľadal Strelu. Vzápätí zacítil jej upokojujúci priateľský pach a zachveli sa mu fúzy.

„Strela? Strela, niečo sa blíži. Niečo zlé.“

„Ja viem, tiež to cítim! Čo sa deje?“ zaštekala a v jej hlase zaznela panika.

Šťastko sa vrhol prednými labkami na drôtenú sieť v dvierkach kletky, no ani to s nimi nehlo. Z kliebok postavených pozdĺž steny sa ozývalo rozmanité kňučanie. Bolo to úplne rovnaké ako predtým – všetci boli v pasci.

„Strela!“ zaštekala. „Už sa to zasa deje! Velké zavrčanie sa vrátilo! Cítiš to?“

Počul, ako sa Strela hýbe vo svojej klietke a ako sa tlačí ku kovovej stene, ktorá ich delila. „Veď to už bolo, Šťastko,“ zafňukala. „Už sa to stalo. Nemôže sa to predsa zopakovať.“

Napriek zdeseniu v Strelinom hlase ho jej slová upokojili. Strela má pravdu, Velké zavrčanie už bolo a my sme ho prežili. Tentoraz sa nemusíme báť – je to len zlá spomienka.

Zem sa začala triasť a odkiaľsi zhora sa ozval praskot a syčanie trhajúceho sa tvrdého kameňa. Ostatní psi začali vydesene zavýjať a pach ich strachu sa takmer nedal vydržať.

Šťastko ich prehlušil hlasitým zaštekaním. „Máš pravdu, Strela! Už sa to stalo a nemôže sa to stať druhý raz!“ Hlas sa mu triasol od neistoty. „A keby aj áno, naposledy sme unikli. Prežili sme!“

Opäť čosi prasklo a zo stropu začal padať prach. Takmer oslepený Šťastko zúrivo zažmurkal, aby ho dostal z očí.

„Toto je však iné ako naposledy,“ zakňučala Strela.

Šťastkovi stiahlo hrdlo a zvesil chvost. Rýchlonohá sučka mala pravdu. Vždy keď sa mu snívalo o Velkom zavrčaní, bol si istý, že prežijú. Lenže tentoraz...

Nemal čas dokončiť svoju myšlienku. Zem sa začala mohutne triasť, Šťastko stratil rovnováhu a s hlasitým zadunením spadol na dlážku klietky. Počul škripot trhajúceho sa kovu a trieštenie širokameňa. Klietky na protiláhlej strane miestnosti sa začali uvoľňovať a za zdeseného vytia uväznených psov padali a trieštili sa o rozbitú dlážku. Šťastko cez kúdoly prachu videl, ako jedna klietka spadla na druhú a rozdrvila psov v nej. S vytreštenými očami sa pozviechal. Aj jeho klietka sa začala triasť a hýbať.

„Šťastko! Pomôž mi!“ zaštekala Strela a škrabala na dvierka kliecky.

Šťastko sa presunul k svojim dvierkam a prestrčil labku cez drôtenú sieť. „Už idem!“ uistil Strelu, no keď sa snažil povoliť mriežku, zmocnili sa ho pochybnosti. Časť Domu pascí sa o tomto čase už mala zrútiť, zhodiť na zem Strelinu kliecku, tým ju otvoríť a zároveň strhnúť roh siete na Šťastkovej kliečke. Vďaka tomu sa im naposledy podarilo ujsť. Tentoraz to bolo iné.

Zem sa zmietala v desivých otrasoch a zmes praskania, trhania, trieštenia a štekania bola ohlušujúca. Šťastkova kliecka sa mykla, posunula sa dopredu a s ďalším záchvevom sa zrútila na dlážku z tvrdého kameňa. Kliecka spadla hore nohami a Šťastko hlasno zavil od ohromujúcej bolesti v chrbte. Myslel som, že toto je sen! preletelo mu hlavou. Vo sne by som nemal cítiť bolesť. Vari sa mýlil? Je to skutočné?

Skrútil tvár od bolesti, vstal a pripravil sa bežať, len čo bude mať možnosť. Zo stropu padali kusy tvrdého kameňa a bubnovali po otlčenej kliečke. Šťastko sa posunul a vystrel labku, aby mohol vybehnúť z kliecky.

Lenže dvierka jeho väzenia sa neotvorili.

Žmúril cez kúdoly prachu, kým nenašiel Strelu. Zúrivo vrážala labkami do stien svojej kliecky. Boli od seba len kúsok, no napriek tomu oddelení drôtni a popadanými kusmi stropu. Pohľad jej tmavých očí sa stretol s jeho. Strela zaklonila hlavu a žalostne zavyla. „Takto to nebolo! My sme z Domu pascí utiekli! Máme sa stadeto vyslobodiť!“

„Vyslobodili sme sa odtiaľto!“ zabrechal. „A vyslobodíme sa aj tentoraz!“ Všetkou silou sa vrhol proti dvierkam, odhodlaný ne-

vzdávať sa, kým ich neotvorí. Začul, ako mu zaškrípalo pod labkami, a pocítil vlnu nadšenia. Vďaka Nebeským psom, zašepkal v duchu.

Vtom začal pukať strop a zarazene cúvol. Steny sa nebezpečne zatriasli a samotná klieť sa chvela ako lístie vo vetre. Potom sa ozval ohlušujúci zvuk lámaného tvrdého kameňa a celý svet sa zrútil.

PRVÁ KAPITOLA

Šťastko prudko otvoril oči a z hrdla sa mu vydralo zdesené zakňučanie. Potom lapil dych a nastražil uši. Zvuky padajúceho Domu pascí a zdesených psov sa vytratili.

Bol to sen... a my sme to prežili!

Zhlboka sa nadýchol a cítil, ako sa mu po tele rozlieva úlava. Noc bola tichá a chladná. Cez vchod do brlohu videl, ako ľadový vietor hýbe holými haluzami stromov, ktoré boli rozptýlené po území divej svorky. Videl trávnatý svah vedúci na vrchol útesu, kde sa spolu so záchranou skupinou vynoril z tunela a opäť sa zvítal so svorkou, keď sa neúspešne pokúsili zachrániť Ohniváka. Strela rozhodla, že zostanú tu, napriek nebezpečenstvu, ktoré im hrozilo – už premrhali priveľa síl nekonečným hľadaním bezpečnejšieho územia.

Šťastko sa otočil k Strele, vodkyňi svorky a svojej novej družke. Rýchlonohá sučka spala schúlená do kľbka a pritlačená k Šťastkovmu boku. Hrudník sa jej pomaly zdvíhal a klesal, nežne odľukovala a žltohnedým ňufákom jej občas zaškľbalo.

Dotyk jej teplého tela bol upokojujúci a Šťastko pocítil taký príval náklonnosti, že ho pošteklilo na fúzoch. Jemne jej oblizol ňufák. Strela zaňuchala, no nezobudila sa.

Šťastko vstal, popreťahoval sa a poobzeral sa po brlohu, krytom priestore za stenami z kríkov a stropom z brečtanu. Bol to najlepší brloh na celom území a predtým v ňom býval predchádzajúci vodca svorky. Šťastka striaslo od odporu, keď si na polovka spomenul. *Zradca! Spriahol sa s Britvou a zúrivými psami!*

Vyšiel z brlohu na osrienenú trávnu, ktorá chrupčala pod labkami. Od Nekonečného jazera sa hnal ľadový vietor. Stromy na svahu pred ním tábor čiastočne chránili, no jeho aj tak striaslo od zimy a cítil, ako mu vietor čechrí kožuch. Nebo bolo čierne a hviezdy ho pozorovali trblietavými očami. Šťastko opatrne našľapoval medzi psami spiacimi pod kríkmi. Nie všetci chceli zostať na tomto území na útese, tak blízko opusteného mesta dlholabých, v ktorom sa utáborili zúrivi psi. Strela však trvala na svojom. Mohli vyraziť do kopcov na lovecké výpravy za vzácnou korisťou, no namiesto toho zostali. Ustavičné cestovanie bolo vyčerpávajúce. Potrebovali tábor a územie, ktoré by mohli brániť – miesto, ktoré by mohli volať domovom.

Nikto sa proti jej rozhodnutiu nepostavil.

Šťastko tu chcel tiež zostať... no mal pre to iné dôvody.

Obišiel spiacich psov a pohľad mu zastal na Búrke. Jej spiace telo sa slabo mykalo a horný pysk, ktorým jej šklbalo, odhaľoval dlhý biely tesák. Pod hladkým kožuchom sa jej vlnili svaly – dokonca aj v spánku vyzerala nebezpečne. Šťastko zastal, natočil uši dozadu a dumal nad tým, čo sa jej asi môže snívať,

že je taká napätá. Určite to nemohlo byť Veľké zavrčanie – keď udrelo, nebola ešte na svete.

Búrka tíško zavrčala a Šťastko nervózne prešľapoval z labky na labku. Zdá sa jej hádam o krvavom súboji so svojím bratom Tesákom? Od ich stretnutia prešla takmer jedna celá púť Mesačnej sučky a Búrkiné ohavné rany sa už takmer zahojili. Krvavý rituál zúrivých psov nazvaný Skúška hnevu vyžadoval, aby jeden pes zabil druhého, lenže obaja súrodenci ho prežili – Búrka sa zachovala dospelou a prejavila veľké sebaovládanie, keď ušetrila bratov život napriek jeho zúrivým útokom. Šťastko si spomenul na jej oddanosť a húževnatosť, a pocítil prívál hrdosti.

Búrka sa náhle mykla, vyskočila na všetky štyri a s vytreštenými očami sa obzerala do každej strany, akoby hľadala nepriateľa ukrytého v tme. Potom si všimla Šťastka, zavrtila chvostom a sadla si.

Šťastko k nej podišiel a nežne pritlačil ňufák na jej. „Ako sa cítiš?“

Búrka si vystrela prednú labku. „Je to oveľa lepšie. Aha! Už ma ani nebolí, keď sa na ňu postavím!“ Nervózne mu to ukázala a obehla ho do kruhu.

Šťastko si prezrel jej tvár. Škrabance na ňufáku sa jej zahojili, no chýbajúci kus ľavého ucha jej už nikdy nedorastie. Vrhol pohľad na spiacich psov. „Podďme trocha ďalej od brlohu.“

Mladá sučka mlčky prikývla a nasledovala ho po ceste k jazierku, kým nezastali pri prvom strome. „Prečo si hore, keď je ešte tma?“ spýtala sa.

Šťastko si povzdychol. „Keď sa blíži stred zimy, Slniečny pes

spáva dlhšie ako zvyčajne. My obyčajní psi si to však nemôžeme dovoliť.“ Odvrátil sa od nej a nenápadne zavetril, aby si to nevšimla – mal pocit, že vo vzduchu zachytil ostrý pach snehu.

„Čím dlhšie spíme, tým väčšie nebezpečenstvo nám hrozí od nepriateľov,“ pritakala Búrka. Zarazila sa a naklonila tmavú hlavu. „No možnože aj korisť spí dlhšie. Možno by sme mohli niečo uloviť!“

Šťastko zavrtel chvostom na súhlas. „Môžeme to skúsiť.“ Sám mal chuť vyraziť von, hľadať korisť medzi stromami a prejsť sa územím svorky až k útesom. Svorka síce postavila hliadky, ktoré strážili jej teritórium vo dne v noci, a Britvina svorka sa od súboja Búrky s Tesákom neukázala, no Šťastko vedel, že diví psi musia byť vždy v strehu. Kým bude Britva so svojimi zúrivými psami nablízku, nebude svorka v bezpečí.

Slniečny pes už vystrkoval fúzy nad obzor, keď sa Búrka objavila vedľa Šťastka a položila na zem korisť v podobe veľkého vypaseneho vtáka – rovnakého, akého ulovil Šťastko. Mali svetlohnedé perie so sivými končekmi, dlhý čierny krk a čiernu hlavu s bielou lysinou pod zobákom. Počas posledných dní videl Šťastko po nebi letieť obrovské krdle týchto operencov. Leteli ponad Nekonečné jazero, všetci rovnakým smerom, každý krdel nasledoval svoju Alfu.

Ako len môžu vedieť, kam majú letieť? začudoval sa Šťastko už po niekoľký raz. Cítily azda vtáky niečo, čo psom zostávalo skryté, napríklad smer, ktorým ležia teplé kraje? Leteli azda za Slniečným psom na miesta, kde nikto nezaspával a nikdy tam nepadla tma?

Niekoľko vtákov pristálo na skale neďaleko útesu a práve tam ich Šťastko s Búrkou ulovili. Hore na nebi boli rýchle a ladné, no na zemi sa pohybovali pomaly a neohrabane.

Šťastko a Búrka schmatli svoju korisť a vydali sa späť do tábora. Ostatní psi už boli hore a preťahovali si údy v rannom šere, všetci okrem Margarétky, ktorá mala nočnú hliadku a práve oddychovala v brlohu. Ospalo zdvihla hlavu, keď sa ostatní rozštekali, aby privítali Šťastka s Búrkou.

Chrúst pobehoval v kruhoch okolo oboch lovcov a maškrtne sa oblizoval. Jeho sestra Bodľač pribehla k uloveným vtákom a váhavo ich oňuchala.

„Čo sú zač?“ spýtala sa udivene a drgla jedného z nich labkou. „Nikdy som nevidela nič s takým dlhým krkom!“

Chrúst zastal a vytreštil oči. „Len Šťastko dokáže uloviť takéto zviera!“ zaštekala ohromene. „Pší duchovia sú na tvojej strane!“

Šťastko netušil, aké vtáky to sú, ale kým stihol niečo povedať, objavila sa Luna a postavila sa vedľa svojich šteniat. „Sú to husi,“ povedala a zastrihala špicatými ušami.

Ani to, že sa dozvedel meno ulovených vtákov, nijako neoslabilo Chrústovo nadšenie. „Šťastko, myslíš si, že tvoj ocko bol pší duch?“ zapišťal.

Strela vyliezla z brlohu, pohľadom vyhládala Šťastka a pobaveno naklonila hlavu.

Ona sa mi smeje! Mne a Chrústovmu obdivu.

„Nie,“ odvetil Šťastko rýchlo. Začínal sa cítiť nepríjemne. „Som si istý, že nebol, Chrúst.“

Šťastko si mladého psa poriadne premeral. Bol menší ako jeho sestra a mal rovnakú čiernobielu sršť ako jeho matka, no

zároveň krátky ňufák a silné labky. Každý deň sa čoraz viac ponáša na Ohniváka a asi hľadá niekoho, kto by mu ho nahradil.

Svorka si rozdelila ulovené husi a každý zjedol svoju časť, najprv Strela a celkom nakoniec Zorka, ktorá bola Omegou svorky. Po jedle sa niektorí zhromaždili, aby sa pod Búrkiným dozorom cvičili v boji. Mladá sučka im názorne ukazovala, ako sa majú uhýbať a odrážať výpady útočníka, a ostatní sa prizerali.

„Kľúčom je rýchlosť,“ povedala im. „Váš protivník nestihne nič urobiť. Vaším cieľom je získať výhodu, zraziť nepriateľa k zemi a chytiť ho pod krk.“

Šťastko pozoroval zhromaždených psov a nervózne čakal na ich reakcie. Miki a Iskra stáli na rozkročených labkách a snažili sa dôkladne napodobňovať Búrkin nízky výpad. Bruno cvičil útok labkou a pri každom výpade stonal a funel. Bella a Marta sa striedali v nacvičovaní obrany. Dokonca aj Kňučo, ktorý na výcvik zvyčajne šomral, ich so záujmom pozoroval. Šťastkovi odľahlo a potichu si povzdychol. Nikomu zo psov neprekázalo, že im Búrka hovorí, čo majú robiť, hoci v hierarchii stáli nad ňou.

Je dobré, že teraz máme o čosi voľnejšie pravidlá, ako keď nás viedol bývalý Alfa. Búrka vie niečo, čo môže naučiť nás všetkých. Bola by hlúposť prísť o to len pre nejakú hierarchiu. Podstatou života vo svorke je predsa zdieľanie a spolupráca.

„Margarétko, smiem to ukázať na tebe?“ spýtala sa Búrka. „Sľubujem, že to nebude bolieť.“

Hrubosrstá biela sučka nadšene súhlasila a postavila sa do strehu. Búrka po nej vyštartovala s vycerenými tesákmi, a keď

sa Margarétka pohla, aby odrazila jej útok, Búrka sa prikrčila, vyhla sa zubom malej sučky a chytila ju za krk. Na chvíľku prišpendlila Margarétku k zemi a potom ju pustila a dovolila jej vstať.

Búrka Margarétku priateľsky oblizla a otočila sa k ostatným. „A teraz vy.“

„Na mňa je to priveľmi ťažké,“ zakňučala Bodlač. „Nemám také veľké čeluste ako ty. A keď vyrastiem, aj tak nebudem schopná niekoho chytiť za krk.“

Búrka dôrazne zaštekala. „Tento výpad zvládne každý bez ohľadu na veľkosť. Ide najmä o sebadôveru. Nezáleží na tom, akú veľkú papuľu máš – každý nepriateľ spanikári, keď na krku zacítia cudzie tesáky.“

Šťastko nepochyboval, že je to pravda, no musel sa pozastaviť nad tým, odkiaľ to Búrka vie. Rovnako ho zaujímalo, kde sa naučila všetky tie pohyby. Vychovala ju predsa divá svorka, nie zúrivi psi. Tie smrtiace útoky ju rozhodne nikto *nenaučil*.

Musí ich mať v krvi, vie bojovať inštinktívne.

Bol rád, že ju teraz nevidí ten zradca, ktorému nevie prísť na meno. Bývalý Alfa Búrke nikdy neveril a dokonca ju pomenoval Beštia. Šťastko zvesil chvost, keď si na to spomenul. Pozeral sa, ako sa Chrúst stavia pred Bodlač. Videl, ako sa Chrústovi trasie tmavý ňufák a ako mladý pes cúva. *On sa bojí, že mu jeho vlastná sestra zahryzne do hrdla!* uvedomil si Šťastko. *Sú vari na toto cvičenie ešte príliš mladí?*

Bodlač sa rozbehla vpred a tak ako jej Búrka predviedla, vrhla sa na Chrústa vycerenými tesákmi, prikrčila sa a zaútočila mu na krk. Víťazoslávne zaštekala, no brat sa jej vymanil

zo zovretia a vyviedol ju z rovnováhy. Bodlač sa prekotúlala na bok a Chrúst ju prednými labkami pritlačil k zemi.

Potom nervózne zdvihol zrak na Búrku. „Ospravedlňujem sa... takto som to... ja len...“ Odstúpil a sklonil hlavu. Jeho sestra vstala a kajúcne kňučala.

Šťastko sledoval celý výjav s rastúcimi obavami. Lunine šteňatá boli len o trocha mladšie ako Búrka, no i tak sa pred ňou krčili. *Má Búrka v krvi aj toto? Nejakú prirodzenú dominanciu?*

Mladá zúrivá sučka Bodlač hravo drgla. „Neboj sa, ešte sa len učíte – chvíľu ti potrvá, kým zistíš, ako na to.“ Otočila sa k Chrústovi. „A ty sa nesmieš hanbiť za to, že máš dobré inštinkty – raz by ti mohli zachrániť život.“

Šťastko sa uvoľnil a od úľavy zavrteľ chvostom. *Búrka nie je nijaká zúrivá beštia, za akú ju považoval Alfa. Prejavuje veľkú dávku trpezlivosti a chápacosti. Je ako my, nie ako psi z Britvinej svorky.*

Šťastko si uvedomil, aký je na ňu hrdý. Otočil sa a pobral sa k stromom. Búrka nepotrebovala, aby na ňu niekto dával pozor. *Verím jej.* Vyrazil k útesom, ktoré sa týčili nad Nekonečným jazerom, a pod labkami mu chrupčala osrienená tráva. Vzduch tam bol slaný a taký studený, že sa mu zarezával pod kožuch. Po nebi sa blížili sivé mračná a s nimi prísľub horšieho počasia. Šťastko zatvoril oči a spomenul si na víriaci sneh, ktorý vídal vo svojich snoch – v nočných morách o Psej hrmavici. Keď ich opäť otvoril, zdalo sa mu, že zazrel, ako sa medzi stromami mihla čiási tmavá srst.

Šťastkovi stiahlo hrdlo. Zažmurkal a hľadel medzi stromy. Zdalo sa mu to? Opatrne sa zakrádal inovaťou a všemožne sa

snažil, aby ho nebolo počuť. Vo vzduchu necítil nijaký pach a na tvrdej zemi nevidel žiadne stopy. S ňufákom tesne nad zemou preskúmal okolité stromy. Nebolo medzi nimi ani známky po nejakom cudzom psovi, no Šťastko si bol istý, že niekoho videl. So zježenou srstou prešiel pohľadom po obzore.

Bol tu niekto a špehoval ma?

Z údolia k nemu doliehal štekot divej svorky – bojový výcvik sa už pravdepodobne skončil. Bolo zvláštne a príjemné počuť veselé a pokojné hlasy ostatných psov, keď jemu samému od napätia behal mráz po chrbte. Šťastko sa naposledy obzrel cez rameno, otočil sa a vyrazil späť do tábora.

DRUHÁ KAPITOLA

Kým sa Šťastko dostal dole k jazierku a došiel k čistine na konci tábora, bol už Slniečny pes vysoko na nebi, žiaril nad nízkymi stromami a rozháňal mračná svojím zlatým chvostom. Lenže vzduch bol stále mrazivý a Šťastko sa zamyslene pozrel na nebo. *Čím to je, že Slniečny pes počas zimy nehreje tak ako inokedy?*

Spomenul si na záblesk tmavej srsti, ktorý možno zazrel medzi stromami, a zrýchlil. Pravdepodobne sa nebolo čoho obávať, no Strela by o tom mala vedieť.

Keď Šťastko dorazil na čistinu, na svoje počudovanie zistil, že svorka stojí zhromaždená v nervóznom hlúčiku. Strela ostro zaštekala, keď sa Šťastko objavil, a namosúrene zdvihla ňufák. „A ty si bol *kde?*“

Šťastko sklonil hlavu a kajúcne jej oblizol ňufák. „Bol som sa prejsť.“ Chystal sa zmeniť o tmavom psovi, ktorého zazrel, ale Strela ho prerušila.

„Šípka a Luna sa vrátili z hliadky a zistili čosi... zvláštne.“

Luna predstúpila s vážnym výrazom v modrých očiach. „Prešli sme sa po okraji mesta dole pri Nekonečnom jazere.“

Šťastkovi zašklbalo fúzmi. „Len vy dve? Dole by mali chodiť iba väčšie skupiny – veď tam majú brloh zúrivi psi!“

Pastierska sučka zdvihla biely ňufák. „No práve. Nijakých zúrivých psov sme necítli.“

„Zdá sa, že jednoducho *zmizli*,“ pridala sa Šípka. Štíhla hnedo-biela sučka sa nervózne postavila vedľa Luny a zahľadela sa cez stromy k vzdialeným útesom.

„Počuli sme však čosi iné,“ zavrčala Luna a ohrnula pysky. Uši mala pricapené k hlave a Šťastko zacítil napätie. „*Dlholabí*,“ zasyčala znechutene. „Aj vy ste si mysleli, že už ich nikdy nevidíme?“

Bella a Miki sa presunuli bližšie a zvyšok svorky si vymieňal pohľady plné obáv.

Luna sa otočila k Strele. „Zdalo sa, že ich tam je veľa, a tak sme si povedali, že sa najprv poradíme s našou Alfou, kým pôjdeme preskúmať, čo sa tam deje.“

Bella zmätene naklonila hlavu. „Chceš povedať, že dlholabí sa vrátili? Po takom dlhom čase?“

Šťastko sa zahľadel k útesom a rozmýšľal. Dlholabí zmizli a odvtedy sa toho toľko zmenilo. Spomínal si, ako kráčal ulicami mesta, žobral o niečo pod zub pred Domom jedla a spal v parku. Lenže to bolo pred Veľkým zavrčaním a Šťastkovi sa zdalo, že odvtedy uplynula celá večnosť.

Zorka sa pretlačila medzi Brunom a Martou a veselo vrtela špinavým chvostíkom. „Hovoríte dlholabí? Dlholabí sa vrátili do svojich miest?“

Strela sa zamračila. „Dôležitejšie je, ktorý *druh* dlholabých to je. Nie sú to tí zlí so žltou sršťou, ktorí chytili Ohniváka?“

Luna zavrčala a naježila chrbát. „Neboli sme dosť blízko, aby sme ich videli, ale ak sú to naozaj oni, tak si to s nimi vybavím!“

Chrúst a Bodľač sa súhlasne rozštekali a začali vrčať a behať v kruhoch. „Dostaneme ich!“ zasyčala Bodľač a udrela čier-no-bielou labkou do zeme.

Šťastko sa vystrel. „Najprv musíme zistiť, čo majú za lubom. Čoskoro bude neslnko.“

„Dnes večer nikam nepôjdeme,“ zavelila Strela s prísnyim výrazom. „Cesty Slniečného psa sú počas zimy krátke – pozrite sa, už je vysoko na nebi a o chvíľu sa rozbehne do svojho brlohu. Nechcem, aby sme sa presúvali počas neslnka, je to nebezpečné. Zajtra ráno povediem väčšiu skupinu do mesta a zistíme, čo tam dlholabí vystrájajú. Šťastko, chcem si zobrať teba, rovnako ako Bellu, Lunu, Mikiho, Martu a...“ Prešla pohľadom po ostatných psoch a zastala na Zorke. „Omegu.“

Špinavá biela sučka prekvapene zapišťala a vytreštila očka. „Ty chceš *mňa*?“

„Máš skúsenosti s rôznymi druhmi dlholabých, ktoré by sa nám mohli zísť.“

Zorka začala oduševnene vrtieť chvostom. Šťastko sa otočil k svojej družke. Mal radosť, že pod jej velením bolo dôležitejšie to, čím môže každý pes prispieť k blahu svorky, a nie jeho formálne postavenie v hierarchii. Zorku si často všetci zámerne nevšímali a Šťastko vedel, aké je pre ňu dôležité, že sa môže na niečom podieľať.

Z myšlienok ho vytrhla Búrka, ktorá sa objavila vedľa Strely.

„Mala by som ísť tiež,“ naliehala. „Pre prípad, že by sa niečo zvrtilo. Viem bojovať.“

Šťastko zmeravel. To posledné, čo potrebovali, bolo ďalšie stretnutie so zúrivými psami. Ak bola Britva so svojou svorkou stále dole v meste, bolo by nebezpečné mať pri sebe Búrku. Zúriví psi by sa mohli chcieť pomstiť za to, že porazila Tesáka v Skúške hnevu, prípadne by ju mohli vyzvať na ďalší súboj. „Teba potrebujeme tu,“ povedal rýchlo. „Kto bude brániť tábor, keď nás tolko odíde do mesta? Si silná a statočná a my potrebujeme, aby sa niekto taký postaral o bezpečie ostatných.“

Šťastko zachytil Strelin vďačný pohľad. Bolo mu jasné, že jeho družka nechce brať Búrku do mesta o nič viac ako on.

Búrka si odfrkla. Zjavne nebola príliš nadšená z predstavy, že zostane v tábore, ale Šťastkova pochvala ju upokojila. „Dobre,“ odpovedala. „Postarám sa o to, aby bol tábor v bezpečí.“

Na svitaní sa Strela a jej skupina vydali na výpravu do mesta. Opatrne schádzali po príkrom chodníku pozdĺž útesov, hlboko pod nimi dunel príboj a Šťastko pozoroval vlny trieštiace sa o piesčitý breh. Studená vodná planina ho stále desila, no už si na to zvykol. Keď zoskakovali zo skalných výbežkov dole k brehu, Šťastkovi neušlo, že vo vzduchu už nie je tak ostro cítiť soľ. Chladný vzduch zahnal jej vôňu späť do vody.

Chodník sa zúžil a Šťastko sa zaradil za Strelu. Keď sa obzrel, uvidel za sebou Mikiho, Bellu a Lunu. Marta išla pomaly na konci skupiny a pomáhala Zorke prekonávať ťažšie úseky.

Cesta z útesu viedla okolo malého potôčika. Šťastko sa chcel ísť napiť, no zarazil sa. Voda vyzerala zvláštno. Podišiel bližšie

a pod labkami mu zachrupčala zmrznutá tráva. Opatrne strčil labku do potôčika. Koryto bolo namiesto tečúcej vody plné ľadu, či skôr ľadovej triešte. Voda stuhla celkom rovnako ako on... Šťastka striaslo.

Celkom rovnako ako telo mŕtveho psa.

Šťastko videl zamrznuté mláky v meste, ale mohlo sa to isté stať Riečnemu psovi? Bol psí duch chorý? Šťastko preletel pohľadom po lesklom nehybnom potôčiku a stiahlo mu hrdlo. Riečny pes pravdepodobne nevydržal v mraze a nemohol ujsť za obzor ako Slniečny pes. Po zvyšok cesty dole k brehu Nekonečného jazera sa snažil na chudáka Riečného psa nemyslieť.

Strela viedla skupinku k okraju mesta, kde sa otočila k Šťastkovi. „Takmer necítim zúrivých psov.“

Mala pravdu – ich pach bol skoro nebadateľný. Pravdepodobne opustili svoj tábor v budove dlholabých. Kam však šli?

Pokračovali bližšie k mestu a Šťastko odrazu začul štekot dlholabých a povedomé hlboké vrčanie. *Hlučné klietky!* Luna potichu zakňučala a zvesila chvost.

Strela zastala a otočila sa k ostatným. „Zdá sa, že je tam veľa dlholabých. Chcem zistiť, čo tu robia a či sa tu hodlajú usadiť, preto budeme musieť ísť bližšie. Kráčajte za mnou a buďte veľmi opatrní. Pôjdeme v rade za sebou a budeme sa držať pri stenách. Vďaka tomu nebudeme veľmi nápadní.“ Vyrasila pozdĺž steny najbližšej budovy a Šťastko ju s odstupom sledoval. Keď sa obzrel, uvidel Bellu, ktorá sa zakrádala za ním, pritlačená k stene. Jeho sestra naňho kývla a oči jej svietili od vzrušenia.

Štekot dlholabých a rev hlučných klietok zosilneli.

Strela prišla na koniec ulice, prikrčila sa a nakukla za roh. Šťastko videl, ako stiahla chvost medzi labky, a neodolal nutkaniu zistiť, čo ju tak vydesilo. Potichu sa prikradol vedľa nej a vystrčil hlavu.

V kolmej ulici sa pohybovalo obrovské množstvo dlholabých a Šťastko ich ohromene pozoroval. Srse nemali žltú, ale pomarančovú, a na hlavách mali lesklé tvrdé panciere. Niektorí z nich odpratávali všadeprítomný žltý piesok a sutiny a zamestali ich na úhľadné kôpky. Dvaja ďalší zatiaľ vliezli do veľkej žltej hlučnej klietky s obrovským kovovým zubom. Klietka ožila, zadunela, rozbehla sa po ulici a začala svojím zubom naberať tie najväčšie kusy odpadu.

Strela a Šťastko sa stiahli a celá skupina sa zhromaždila v zákrute pri vchode do domu. Rýchlonohá sučka im opísala, čo so Šťastkom videli.

Luna sa tvárila zamyslene. „Nezdá sa, že by to boli rovnakí dlholabí, akí zabili Ohniváka. A vyzerá to tak, že zúriví psi naozaj odišli.“

Bella sa oblizla. „Možno by sme sa tu mali poobzerať a zistiť, či by sa nedalo niečo ukradnúť. Tam, kde sú dlholabí, býva zvyčajne aj jedlo.“

Lune sa jej návrh veľmi nepáčil. „Dlholabí sú nebezpeční.“

„Všetci nie!“ zakňučal Miki a rozpačito sklonil hlavu. Šťastko cítil povedomé napätie. Miki prešiel od Veľkého zavrčania dlhú cestu, no zároveň bol posledným z vôdzkových psov, ktorý sa vzdal nádeje, že sa jeho dlholabí raz vrátia. Bola by to katastro-

fa, keby sa po tom všetkom, čo zažil, zatúžil vrátiť k svojmu bývalému životu.

Namiesto Mikiho to však nevydržala Zorka. Nadšene sa roz-
havravala a rozbehla sa po ulici. „Ja ich chcem vidieť!“

Šťastko ju chcel zastaviť, ale Miki ju predbehol. Marta mu pomohla a položila vzrušenej Omega do cesty svoju veľkú čiernu labu. „Ešte nie, ešte nie,“ upokojovala ju nežným hlbokým hlasom. „Zatiaľ nevieme, či sú priateľskí.“

Malá sučka sa schúlila. „Ospravedlňujem sa,“ zakňučala. „Máš pravdu... neviem, čo to do mňa vošlo.“

„Ach nie!“ zavyla Bella a vrhla po Zorke vyčítavý pohľad. „Pozri sa, čo si vyviedla!“

Na rohu ulice sa objavilo niekoľko dlholabých, ktorých sem podľa všetkého prilákal hluk. Ukazovali na psov a jeden z nich sa začal opatrne približovať.

Šťastko sa otočil k Strele. „Čo budeme robiť? Netvária sa nijako nepriateľsky...“

Strela stála srsť dupkom. „Netušíme, čo sú zač, a ja nehodlám riskovať životy svojich najlepších bojovníkov. Skupinka, vraciame sa do tábora!“

Všetci okamžite poslúchli a vydali sa za Strelou preč z mesta. Spod labiek im zmizol tvrdý kameň a vystriedal ho piesok, keď pribehli na vyvýšený breh Nekonečného jazera. Šťastko sa držal na chvoste skupiny pre prípad, že by sa Zorka odtrhla a rozbehla sa za dlholabými, no nebolo to treba – Omega sa zjavne poučila. Bežala vedľa Belly a kmitala nôžkami, aby s ňou udržala krok.

Strela nezastala, kým nedobehli späť na začiatok chodníka ve-

dúceho na vrchol útesu, kde sa mohli skryť za balvany a husté trnité kríky. Ostatní psi sa zhromaždili okolo nej a Zorka sa pleskla na zem a hlasno odľukovala – útek ju obral o najviac síl zo všetkých psov.

Miki sa k nej nasrdene otočil. „Pri psích duchoch, čo si to vyparatila? Mohla si nás dostať do vážneho maléru!“

Zorka vzdychla a položila si hlavu na zem. „Ja viem, mrzí ma to. Nemohla som odolať. Keď som vedela, ako sú dlholabí blízko, tak som jednoducho musela bežať za nimi. Dlholabí ma vychovali, je to ako inštinkt – *potrebujem* byť v ich blízkosti. No už ma to prešlo.“

Mikiho to obmäkčilo a sklonil hlavu. „Chápem.“

Lenže Strela už toľko pochopenia nemala. Šťastko napäto sledoval, ako sa jeho družka blíži k Omega. Dúfal, že Strela bude schopná väčšieho odpustenia ako polovlk, ale vedel, že tlak veliteľskej úlohy vo svorke dokáže zmeniť povahu hociktorému psovi.

„Musíš sa naučiť ovládať,“ povedala Strela prísne. „Je dôležité, aby sme sa mohli jeden na druhého spoľahnúť.“ Potom sa otočila a vyrazila hore po chodníku vedúcemu k táboru. Miki a Luna ju nasledovali.

Zorka vstala a so sklonenou hlavou kráčala sklúčene za nimi. Šťastko si vydýchol. Strela sa nezmenila. Zacítil k nej vrúcny príval náklonnosti a trocha sa na seba hneval. Nemal pochybovať o tom, že jej spravodlivá povaha obstojí pod tlakom postavenia Alfý.

Psi liezli hore po chodníku a Šťastko zámerne spomalil, aby počkal na Zorku, ktorá sa vliekla na chvoste skupiny. Bella zastala, aby mohla ísť s nimi.

Zorka zdvihla hlavu a pozrela sa na oboch súrodencov. „Ja viem, čo sa chystáte povedať,“ zakňučala. „Nemyslite si však, že som čakala, že tam uvidím *svojich* dlholabých. Len... len som mala radosť, že niektorí z nich prežili Velké zavrčanie a že sa začínajú vracaať. Ja viem, že tí žltí dlholabí sú zlí, ale nemôžem ich nenávidieť všetkých. Tí moji sa ku mne vždy správali tak milo.“

Šťastko ju priateľsky oblizol. „Ja sa na teba nehnevám, Zorka. Viem, že to myslíš vážne, keď hovoríš, že sa chceš polepšiť – a to je najdôležitejšie.“

Šťastko zachytil Bellin pohľad a nenápadným pohybom ňufáka jej naznačil, aby zastala. Obaja súrodenci sa oddelili od skupiny, nechali ostatných ísť ďalej a zašli za veľký kameň, aby ich nebolo počuť.

Bella naklonila zlatú hlavu. „Je všetko v poriadku?“

„Áno, ja len... premýšľal som. Keby sa veci vrátili do starých koľají a všetko by bolo rovnaké ako pred Velkým zavrčaním – keby sa vrátilo veľa dlholabých a postavili by si nové tábory – chcela by si sa k nim vrátiť?“

Bella sa odmlčala a snažila sa zbaviť bodliaka, ktorý sa jej zachytil v srsti. Konečne ho vytiahla a vyplula na osrienenú zem. „Nie,“ odvetila pomaly. „Nemôžem povedať, že by som chcela. Možno keby sa objavili *moji* dlholabí. To by bolo niečo iné a ja by som sa im asi nevedela otočiť chrbtom, keby ma chceli späť. No teraz som súčasťou svorky. Začula som hlas svojej psej duše a zvykla som si na slobodu a možnosť ísť, kam sa mi zachce.“

Šťastko začal vrtieť chvostom a bol na svoju sestru nesmierne

hrdý. Stal sa z nej pravý divý pes – rovnaký, akým bol on sám. Mal pocit, že teraz, keď sa svorka zbavila bývalého Alfu, všetci sa konečne môžu sústrediť na dosiahnutie spoločného cieľa – prežiť.

TRETIA KAPITOLA

Inovať pokrývajúca trávu v tábore sa síce roztopila, ale Štastko sa i napriek tomu triasol od zimy. Bolo popoludní, no Slniečny pes sa už blížil k obzoru. Strela zdvihla štíhly bledý ňufák a na chvíľu sa obzrela k útesom a Nekonečnému jazeru. Potom sa otočila späť k svorke.

„A preto sme okamžite utiekli z mesta,“ dokončila rozprávanie.

Šípka vytreštila oči a zahrabala labkou. „Takže dlholabí vás videli? Vedia, že sme tu?“

Bruno potichu zavrčal a Šípke sa napli všetky svaly a zježila sa jej hrubá sršť.

Štastko sledoval Strelu a obdivoval jej pokojnú autoritu.

„Áno, videli nás v meste,“ odpovedala. „Nesledovali nás však, keď sme utekali, takže nemôžu vedieť, kde máme tábor.“

Lunine oči mali rovnakú svetlomodrú farbu ako zamrznutá voda v potôčiku. „Na môj vkus sú stále príliš blízko. Tu nie sme v bezpečí. Tie netvory zabili Ohniváka. Ak proti nim neobstojí

ani taký silný pes, potom neobstojí nikto z nás. Čo ak sa rozhodnú, že im mesto nestačí, a vyberú sa sem?“

Šípka zvesila tenký chvost a zaštekala na súhlas.

Marta pokrútila tmavou hlavou. „Podľa mňa by to neurobili,“ povedala rozumne. „Nie sú tu nijaké domy, v ktorých by sa mohli usadiť. Dlholabí znášajú zimu horšie ako my a potrebujú sa mať kam skryť.“

„Lenže to nič neznamená,“ ozval sa Miki. „Oni si tie domy dokážu *postaviť*. Keď budú chcieť, nič im nezabráni prísť sem a postaviť si ich priamo tu. Sú veľmi múdri, dokážu takmer všetko.“ Miki sa odmlčal a zatváril sa vinovato. „Tým ich, samozrejme, nechcem chváliť. Nemyslel som to tak, že...“

Nechce, aby si ostatní mysleli, že je stále verný dlholabým, pomyslel si Šťastko. Venoval Mikimu povzbudzujúci pohľad a otočil sa k Strele. Celá svorka napäto čakala, čo povie.

Strela prehovorila rozhodným hlasom. „Nebojím sa dlholabých. Sme lepší lovci ako oni, a keď nastane jar, bude v okolitých údoliach dosť koristi. Dovtedy sa budeme musieť uspokojiť s husami a hocičím iným, čo sa nám podarí uloviť.“

„Ale čo zúriví psi?“ zakňučala Šípka. „Čo ak sa vrátia do mesta? Kde vôbec sú?“

Strela zdvihla ňufák. „Naša svorka sa nebude nikam sťahovať. Už mám plné zuby ustavičných útekov, ktoré nás jedine vyčerpávajú a znižujú naše šance v boji – a ten možno ešte príde.“ Švihla chvostom a oči jej zabľkali. „Ak sa zúriví psi vrátia, vybavíme si to s nimi.“ Pozrela sa na Martu a Mikiho. „Ak dlholabí chcú mesto, nech si ho nechajú. No útesy a toto údolie patria nám!“

